

6. søndag efter påske - 2. tekstrække

Nygårdskirken 17. maj 2026, kl. 14

Tekst: Johannesevangeliet 17, 20-26

Salmer: 722; 259; 296; 330; 217, v.1; 725

Tak Gud: Intet kan skille os fra Din kærlighed! Amen.

Jeg kendte engang en mand, som delte alle mennesker op i to kategorier: Enten var de *søde* eller også de var altså *dumme*! Og de dumme ville han bare ikke *have* i sit liv. Det lyder enkelt, men det var *for* enkelt! For jævnligt opførte de søde sig altså også dumt. Og når han ikke kunne rumme *dét*, måtte skrotte dem! Han blev en ensom mand. Nej, kategorier, domme og fordomme gør slet ikke livet enklere; for livet er for *stort* til dem! Kærligheden derimod kan gøre alt enkelt, for den tager *altid* hele pakken! For *kærligheden tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt*. Kærligheden er *større* end livet og kan rumme det *hele*! *Vi* kan så ikke altid rumme kærligheden og dens kompromisløshed! Kærligheden er *Guds* kategori: Gud elsker os alle uden forbehold. Og vi kan ikke påstå, at Gud ikke *kender* os, som vi er: For Gud var

6. søndag efter påske - 2. tekstrække

jo *selv* menneske i Jesus og kender menneskets smerte, frygt, ensomhed og død. Og kender glæden, fællesskabet, samhørigheden. Gud har gjort sig til ét med os i det hele. Og vi er så også ét med Gud – og kan *heller* ikke påstår, at vi ikke kender eller forstår Gud: Vi fik Guds Ånd i os, da vi blev døbt, og vi kender Jesu ord, og i vores samvittighed hører vi Guds gode råd. Gud er ét med os – vi er ét med Gud. Det *er* helt enkelt! Når det alligevel jævnligt bliver ganske svært, så er det fordi enheden indebærer at vi så også er ét med *hinanden*! Gud elsker *os* – og på samme måde skal vi elske *hinanden*! Men at holde hinanden ud, rumme hinandens fejl og mangler – dét er svært! Også de søde og nære gør så meget dumt – og man får lyst til at *skrotte* dem! Men det har sin pris – for vi *er* ét, vi er afhængige af hinanden; det har Gud sørget for og det kan vi ikke ændre på. Vi må altid overveje ensomhedens høje pris, som vi skal betale, hvis vi *kun* vil have dem i vores liv, som vi er *tilfredse* med. Jesus var bestemt ikke *tilfreds* med sine elever og følgere; de skiftedes til at skuffe ham og svigte ham og afsløre sig som dumme egoister. Men aldrig nogensinde skiftede Jesus dem ud, fordi de ikke

6. søndag efter påske - 2. tekstrække

var gode nok. De var som de var – det var det materiale han havde at arbejde med. Og hans arbejde handlede ikke om at præstere det perfekte; Jesus ønskede kun ét – og det var at samle alle i kærlighed. Alle – også de svære. For som vi alle har erfaret: Kærlighed har vi *mest* brug for, når vi *ikke* har fortjent den! Desværre er mange opdraget med at man skal gøre sig fortjent til kærligheden og har lært, at kærlighed er en flidspræmie, man får for at være sød, og som man mister igen, hvis man er dum. Vi skal præstere, hvis vi ikke vil blive skrottet. Det gør os neurotisk stressede, at også *kærlighed* er blevet til et prestigeprojekt for de smarte og rigtige - og det får os til at *frygte* hinanden som *konkurrenter*. Men hverken stress eller neuroser eller præstationsangst kan skille os fra Guds kærlighed: Den er betingelsesløs og uforanderlig! Gud ser os som sine elskede børn – som Jesu brødre og søstre! Og hans Ånd hvisker bedende i os: Prøv nu at se ligesådan på hinanden, kære børn!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.